

17 lipca
wspomnienie dobrowolne św. Aleksego, wyznawcy
- patrona wzywanego w czasie epidemii

Św. Aleksy Urodził się w 360 r. w Rzymie w rodzinie bogobojnych rzymskich patrycjusza: Eufemiusza, który był senatorem i Agleidy (Agle). Od wczesnych lat ojciec Aleksego wyróżniał się dobrocią, był miłosierny dla chorych i cierpiących, codziennie urządzał u siebie w domu trzy specjalne stoły: dla sierot i wdów, dla podróżników i dla ubogich, przy których ich gościł. Rodzice długo musieli czekać dziecka i to właśnie sprawiało, że czuli się nieszczęśliwi. Lecz czcigodna Agleida nie traciła nadziei – i usłyszała ją Bóg, posyłając im syna. Ojciec nazwał niemowlę Aleksy (w tłumaczeniu z greki – *obrońca*). Święty Aleksy rósł, będąc zdrowym dzieckiem, dobrze i pilnie się uczył. Kiedy zaś on osiągnął pełnoletność, Eufemiusz wraz z Agleidą zdecydowali się go ożenić. Wybrali dla syna dziewczynę cesarskiej krwi, bardzo ładną i bogatą, ale po ślubie, tuż przed nocą poślubną Aleksy uciekł z domu. Wsiadł na statek i popłynął do Ziemi Świętej, skąd udał się do miasta Edessa.

Rodzice wszędzie szukali syna, lecz nie mogli go odnaleźć. Tymczasem młodzieniec wybrał sobie inną drogę życia – żebractwo. Prowadząc przy miejscowej świątyni życie nędzarza przestrzegał ścisłego postu i w każdą niedzielę przystępował do sakramentu Eucharystii. Wszystko, co otrzymywał od innych, natychmiast rozdawał potrzebującym, sam zaś żywił się jedynie chlebem i wodą i to tylko w takich ilościach, by nie umrzeć z głodu.

Po siedemnastu latach Aleksy wsiadł na statek płynący do Tarsu, który jednak zgodnie z Wolą Bożą wiatry przygnały do jego ojczyzny. Tu,

nerozpoznany przez nikogo żebrak, spędził u progu rodzinnego domu następne szesnaście lat. Przeczuwając zbliżającą się śmierć, opisał własne życie w liście i w 411 r. zasnął snem wiecznym. Dopiero wówczas rodzice i żona świętego dowiedzieli się, kto żył tuż obok nich przez tak wiele lat.

Po śmierci z ciała świętego zaczęła wydzielać się przyjemna woń i wonna mirra. Przez cały tydzień przybywający do grobu zmarłego otrzymywali uleczenie od chorób. Pochowano go w świątyni św. Bonifacego.

W 1216 r. stwierdzono, że ciało świętego Aleksego nie uległo rozkładowi. Na miejscu, gdzie zostało złożone, wzniesiono wówczas wspaniałą świątynię.

W ikonografii św. Aleksy jest przedstawiany w ubiorze pustelnika lub pielgrzyma, czasami jako postać leżąca pod schodami. Jego atrybutami są: księga, kij pielgrzyma, schody, zwój.

Modlitwy:

Boże, który nas doroczną uroczystością błogosławionego Aleksego, Wyznawcy Twojego rozweselasz, spraw miłościwie, abyśmy pamiątkę jego przejścia do Nieba obchodząc, jego cnoty naśladowali. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa. Amen.